

Lord Raffles

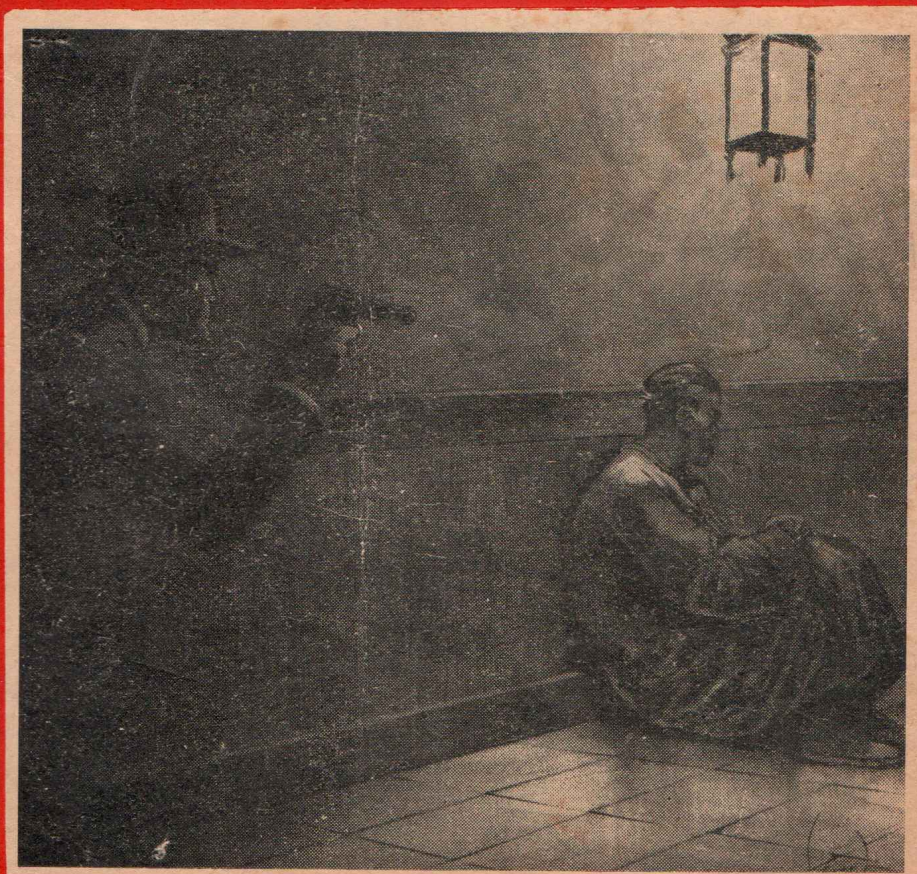
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

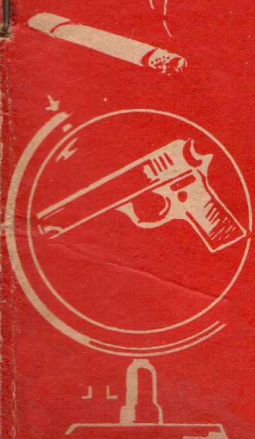
DE GEHEIMZINNIGE STEM

N° 2455

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

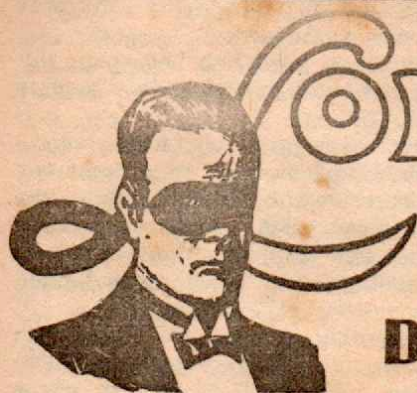

Eik nu de laatste aflevering van een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De geheimzinnige stem

HOOFDSTUK I

EEN INTERESSANTE ONTDEKKING

Omstreeks half een in de nacht reed een taxi, die betere dagen had gekend, door Belgrave Road, op dat uur van de nacht vrijwel verlaten.

Een dergelijk voertuig is niet bepaald een zeldzame verschijning in deze buurt die vlak bij het bekende Victoria Station in Londen is gelegen. Er was echter niemand, die de haveloze taxi zag, want in deze anders zo drukke omgeving was het nu stil.

De auto reed niet snel, en stopte ten-

slotte op de hoek van de Moreton Street. Op hetzelfde ogenblik ging het portier open, en twee mannen stapten uit. Nauwelijks had een hunner het portier weer zacht dichtgedaan, of de chauffeur, reed zonder nadere bevelen af te wachten, verder, sloeg de hoek om, en was weg.

De twee mannen waren blijkbaar zo-even aan het Victoriastation aangekomen, want zij torsten ieder een groot valles, versleten door het gebruik, en

voorzien van talrijke, bijna onleesbaar geworden hoteletiketten.

Toen zij voorbij de « Chelsea Bank » gingen, vertraagden zij eensklaps hun schreden. Het genoemde bankgebouw staat bijna aan het eind van de Belgrave Road, en daar vlak tegenover ligt de oude kerk van Sint Georges, aan het begin van een langwerpige pleintje met een plantsoen, in het midden, waaraan de naam Sint Georges Square is gegeven.

Op dit punt was het al even stil, en het leek wel alsof het tweetal schoenen met rubberzolen aan had, want hun schreden waren onhoorbaar.

De grootste van de twee mannen had onder het lopen een sleutel uit zijn zak gehaald, en stak die nu in het slot van een groen geverfde deur, die een gang afsloot, tussen het bankgebouw en het aangrenzende huis gelegen.

De groene deur ging geruisloos open, en het tweetal trad snel het stikdonkere slokje binnen, zonder dat iemand hen had gezien.

Degene, die vooraan liep, had de deur weer zorgvuldig gesloten, en ging nu op de tast vooruit, tot hij een tweede deur bereikte, behorende bij het aangrenzende pand.

Het was een smalle deur waarvan een der twee mannen eveneens een sleutel scheen te bezitten, althans hij opende deze zonder enig gerucht, duwde zijn metgezel naar binnen, en pas nadat de deur weer gesloten was, maakte hij licht door middel van een zaklantaarn, waarvan het schijnsel ruimschoots voldoende was, om de omgeving te verlichten.

Zij stonden nu in een smalle gang, die duidelijk de sporen vertoonde van een veelvuldig gebruik.

— Wat is dat voor een deur? vroeg de jongste hunner fluisterend, wijzend naar het achterste gedeelte van de gang.

— Die gaat naar een kelder welke wij moeten gebruiken voor ons doel.

— Zeg Edward, zijn die tussenmuren niet al te dik? En zou niemand ons kunnen horen?

— Dat is heel onwaarschijnlijk. De

slaapkamer van de bewoner is een verdieping hoger, en het is zo goed als onmogelijk, dat hij iets hoort van onze hm... werkzaamheden.

— Als ik je goed heb begrepen, zullen wij dus onder het slop door moeten graven?

— Dat wil zeggen, wij moeten er onder door, Charles, maar er is maar een enkele muur, want de oude kelder van dit huis strekt zich tot aan de andere kant van het slop uit. Maar laten we voort maken, want alles moet binnen een paar uren zijn afgelopen.

Een ogenblik scheen het licht van de zaklantaarn in de grote, staalgrijze ogen van John Raffles, die een harde uitdrukking hadden op dit ogenblik. Zo zag hij er altijd uit, overwoog Charles Brand, wanneer hij uittrok op een zogenaamde « Strafexpeditie. »

Reeds had hij zijn hand uitgestrekt naar de kelderdeur, toen Brand hem nog even weerhield met de vraag:

— Kunnen wij in die « Chelsea Bank » niet plotseling op een der bewoners stuiten?

— Maak je niet ongerust, amice. Brigg slaapt niet tussen zijn brandkasten en boeken, maar op de tweede verdieping van dit huis. Een nachtwaker houdt hij er niet op na, en ik geloof stellig, dat er in zijn kantoor ook bitter weinig te bewaken valt. Ik vrees dat wij er vruchteloos naar contanten zouden zoeken.

— Maar waartoe dan eigenlijk deze onderneming?

— Omdat ik mij persoonlijk, door een enkele blik in de boeken, maar vooral in zijn eigen, particuliere aantekeningen, wil overtuigen, of het waar is wat nu nog maar gemompeld wordt, namelijk dat die mijnheer Brigg een zeer sluwe oplichter is, die de kleine, domme geldbeleggers uitzuigt.

— Dan behoeft ik alleen maar te wensen dat dit uitstapje een plezierig verloop zal hebben, en vooral een veilig, merkte Brand droog op. Maar komaan ik ben tot je dienst.

De twee mannen daalden zonder het minste geluid te maken, de keldertrap af, en bereikten een grote kelder, zo

groot, dat de zoldering hier en daar door pilaren moest worden ondersteund.

Raffles baande zich bij het licht van zijn zaklamp een weg door een rij vaten en kisten, en Brand merkte tot zijn voldoening op, dat de kelder nergens ook maar de kleinste opening had, waar door licht naar buiten kon schijnen. Aan het einde van de kelder was een afscheiding gemaakt door middel van een houten schot, dat tot aan de zoldering reikte, en waarin zich een deurtje bevond, alleen gesloten door middel van een touwtje, een kram en een spijker.

Het deurtje was dus al heel gemakkelijk te openen.

Nieuwsgierig keek Brand in een tweede kelder, bijna even lang als de eerste maar veel smaller.

— Dat is vreemd, fluisterde hij. Deze kelder schijnt een rechte hoek te maken met de eerste.

— Dat is ook zo, amice. Deze tweede kelder loopt om achter het huis van Brigg. Trouwens, nog geen vijftig jaren geleden vormden dit huis en de bank slechts één enkel perceel, de eigenaar heeft ze gescheiden door het aanbrennen van dat nutteloze slop, dat, zoals je zelf gezien hebt, ongeveer in het midden door een blinde muur nog eens in tweeën is gedeeld.

— Met welk doel eigenlijk?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. Misschien wel om te beletten, dat het slop als een doorloop zou worden gebruikt door het publiek.

— Deze tweede kelder schijnt helemaal niet te worden gebruikt?

— Hoogstens om er wat oud, leeg verpakkingsmateriaal te deponeren, antwoordde Raffles. Des te beter echter is deze ruimte geschikt voor ons doel.

— Wij zijn hier dus achter de bank? vroeg Brand, tegen de muur kloppend.

— Precies. Als wij daar doorheen konden boren, zouden wij in de kelder van Briggs huis komen. Maar wij zullen het liever niet proberen, want je zult al gemerkt hebben, dat die muur van beton is. Het zou te lang duren en te veel lawaai maken. Gelukkig echter is er nog een andere weg om in die

kelder te komen, en die voert onder het slop door, zoals ik reeds zei. Je kunt zien dat de muur slechts is doorgetrokken tot aan de blinde zijwand van het slop. Sla hier maar eens op met je vuist. Die afscheiding is alleen maar bepleisterd, maar voor het overige is het een gewone stenen fundamentmuur. Kom aan, aan het werk.

Dicht bij het houten schot, dat de afscheiding vormde tussen de twee kelders onderzocht Raffles de zijmuur nauwkeurig.

— Een merkwaardige wijze van bouwen, zei hij hoofdschuddend. Wanneer men door een betonnen muur zijn eigendommen wil beschermen, dan doet men toch verstandiger, zo'n muur geheel tot aan het aangrenzende huis door te trekken. Nu in elk geval zullen wij gebruik maken van het feit, dat dit is nagelaten.

Raffles had zijn valies geopend, nam er een baitel uit, en toen hij hiermede een paar malen op de muur had geklopt, viel de kalk er in grote stukken af.

Brand had inmiddels aan de voet van de muur wat oud stro verzameld van flessenhulzen, zodat het neervallen bijna geen leven veroorzaakte.

Zodra de rode baksteen bloot lag, werd de steenboor in werking gesteld, die heel gemakkelijk door de voegen heenging.

Raffles beschikte over zulke uitnemende gereedschappen, dat hij binnen vijf minuten een steen had kunnen verwijderen en toen was de rest natuurlijk kinderspel.

De ene steen na de andere werd gemakkelijk losgetrokken, en binnen tien minuten ontstond er een opening, groot genoeg om er doorheen te kunnen kruipen.

Brand liet het licht van zijn lamp er door heenvallen, en slaakte een lichte uitroep van verbazing.

— Wat is er? vroeg Raffles, die bezig was met het inpakken der gebruikte gereedschappen.

— Ik zie een gemetselde gang, die aan het eind is afgesloten door een muur, eveneens van metselstenen.

— Dat klopt, Charles. De gang die

je ziet is eenvoudig het slop, waar wij nu onder zijn.

— Dus die blinde zijmuren van die doorgang zijn tot onder het straatopervlak doorgetrokken?

— Dat spreekt vanzelf. Zelfs tot op een hoogte van ruim twee en een halve meter, zoals de bouwverordening destijds voorschreef. Met de muur die het slop in tweeën deelt, is natuurlijk hetzelfde geschied. En nu begin ik te geloven, dat het doel daarvan alleen was, om als steun te dienen voor die twee muren, die, zoals je zelf gezien hebt, tamelijk hoog zijn. Het is mogelijk dat men de bouwer alleen heeft toegestaan, zogenaamde halve steensmuren op te metselen wanneer hij er die tussenmuur, die anders geen doel zou hebben, bij wijze van steun tussen plaatste.

Brand liet het licht van zijn zaklamp omhoog schijnen, en zei:

— Als wij door dit gat heenkruipen, hebben wij dus het slop boven ons hoofd? We hebben gezien dat het aan de andere kant van de scheidingsmuur bestraat is. Zou dat aan deze kant ook het geval zijn? Ik geloof dat ik daar ijzere steunbalken zie.

— Dat is zelfs heel waarschijnlijk. De gang moest gelijkstraats worden afgedekt.

De twee vrienden kropen nu achterelkaar door de opening en Raffles wees glimlachend op de linker zijmuur, een meter ongeveer van het gat verwijderd en zei:

— Hier zullen wij beginnen. Alleen deze muur scheidt ons nu van de ruimte onder het bankgebouw. Wij zullen...

Plotseling zweeg hij. Er liet zich een krakend geluid horen en eensklaps, voor ze opzij hadden kunnen springen, opende de grond zich als het ware onder hun voeten en vielen zij bijna twee meter omlaag.

Door de val brak de lamp van Raffles, en zij stonden nu in het pikke donker.

— Wat voor de duivel... begon Brand, wild om zich heen trappend, en binnensmonds vloekend.

— Kalm, amice... kalm aan, jongen... zei Raffles op zijn rustige toon. Ben je

er heelhuids afgekomen, of heb je iets gebroken?

— Dat niet. Maar ik zou wel eens willen weten...

— Ik ook, en dat kan ik alleen als je mij aan licht helpt, want mijn lampje is kapot.

Brand stak de hand in zijn zak, haalde zijn eigen lamp te voorschijn, die gelukkig nog heel was, zodat de twee mannen een ogenblik later konden zien, wat er eigenlijk gebeurd was.

Op zich zelf beschouwd was het heel eenvoudig, zij waren door de grond gezakt. Onder hun voeten was een laag aarde, en daaruit staken hier en daar dunne, versplinterde balkjes.

Links zowel als rechts en dwars op de richting van het slop strekte zich een gang of tunnel uit, die nu op deze plek ten dele versterkt was door het ingestorte dak.

— Concurrentie? fluisterde Brand.

— Daar geloof ik niets van, Charles, zei Raffles schouder ophalend. Welke inbreker zou zo gek zijn, een tunnel te graven van deze lengte, alleen maar om een bank te bereiken, die nog geen drie maanden bestaat, en van weinig betekenis is? Neen, die tunnel betekent iets anders. Wat die tunnel dan wel beoogde... dat zullen wij eens onmiddellijk gaan onderzoeken. Voor vanacht is er natuurlijk geen sprake van, onze onderneming bij Brigg voort te zetten.

Zonder aarzelen drongen de twee mannen de tunnel binnen, links afgaande, maar na een kleine afstand te hebben afgelegd, konden zij niet verder, want hier was de gang afgesloten door een stevige, met ijzer beslagen, en blijkbaar pas aangebrachte deur.

Raffles had onwillekeurig zijn stem wat laten dalen, toen hij zei:

— Dit moet het huis zijn met die groene deur. Wij zullen het goed onthouden. Nu de andere kant.

Zij keerden op hun schreden terug, en onder het lopen zei Raffles hoofdschuddend:

— De aanleggers van deze tunnel hebben het nog niet ver gebracht in die moeilijke kunst. Kijk eens hoe zwak

die houten schoorbalken zijn. En hier, waar de instorting plaats had, hebben zij veel te dicht bij de oppervlakte gegraven. Het gewicht van twee mensen was voldoende, om het dak te doen bezwijken. Maar misschien wisten zij niet, dat het sloop zover doorliep.

De twee mannen stapten opnieuw over het bergje aarde en vermolmd hout, en gingen nu de tunnel in de andere richting in.

Over een lengte van nog een meter of tien troffen zij naast zich en boven hun hoofd de houten steunbalken, en die hielden toen plotseling op, zodat zij zich wat hoger konden oprichten, zonder gevaar te lopen hun hoofd te stoten.

— Maar dit is een oude gang, fluisterde Brand verbaasd.

— Ja, dat zie ik, Charles, en ik geloof ook te weten hoe dit komt en waar wij ons bevinden. Wij moeten nu onder de kerk van Sint Georges zijn. In vroeger jaren stond daar vlak bij een klooster, dat omstreeks een eeuw geleden afgebrand is. Het moet zich heb-

ben uitgestrekt over de gehele lengte, die nu wordt ingenomen door het plantsoen van Sint Georges. Ik vind dat dit avontuur een zeer interessante wending heeft genomen.

— Ik ook, Edward, ik hoop alleen maar, dat het interessant blijft en niet gevaarlijk wordt.

Raffles antwoordde niet. Hij begreep heel goed, dat hem wel eens een onaangename verrassing kon wachten. Toch ging hij zonder aarzelen verder, terwijl Brand de tunnel belichtte. De wanden bestonden uit oude metselstenen, hier en daar bestreken met verse kalk. De zoldering was gewelfd, en blijkbaar zeer sterk. De gang boog zich flauw naar rechts en ineens stonden zij voor een tweesprong. Een ogenblik stond Raffles in beraad en koos toen de rechtse weg.

Na een poos begon de tunnel te stijgen.

Eensklaps bleef Raffles staan, en greep Brand bij zijn arm.

Een eind verder was een flauwe lichtschemering zichtbaar.

HOOFDSTUK II

DE STEM

Het door Raffles en Brand waargenomen licht was geen brandende lamp of kaars, want dan zou het licht helderder zijn geweest. Het was alleen maar een flauwe, rossige weerschijn en het lichtbron bevond zich blijkbaar elders.

Raffles fluisterde zacht:

— Lamp uit. Geef me een hand. Ik kan beter dan jij in het donker zien. Wees voorzichtig, en til je voeten goed op.

Langzaam en met de grootste behoedzaamheid zetten de twee mannen nu de tocht voort, en geleidelijk werd het lichtschijnsel wat krachtiger.

Een eind verder bleef Raffles opnieuw staan.

Op de rechter wand had hij de aftekening waargenomen van een donker kruis, dat niets anders kon zijn dan de schaduw van twee dikke tralies, die elkander in het midden kruisten.

Nog steeds met grote voorzichtigheid liepen zij nog wat verder, telkens stilstaande om te luisteren.

Alles was stil tot ineens een wonderlijke, machtige stem zich liet horen. Waar dat vreemde geluid met zijn onverstaanbare klanken vandaan kwam,

was niet te zeggen, maar de wanden weerkaatsten de galm en het leek alsof de grond onder hun voeten trilde.

— Mijn God, wat is dat? fluisterde Brand, de arm van Raffles grijpend.

— Ik weet het niet, Charles, maar ik kom het wel te weten, antwoordde Raffles op vaste toon. Daarginds moet een venster zijn, of een andere opening in de tunnelwand; het is mogelijk dat dat geluid daarvandaan komt.

En wéér gingen zij verder.

Bij iedere stap nam het geluid in kracht toe, en het leek wel alsof de aarde ervan dreunde. En toen, eensklaps nam het in kracht af, ofschoon het nog altijd leek op een bazuin van het laatste oordeel.

Eindelijk hadden zij de opening bereikt, die inderdaad door twee tralies was afgesloten, en keken er door en naar omlaag, want het wonderlijke schouwspel, dat hun ogen trof, bevond zich zeker wel zes of zeven voet lager dan het punt, waar zij zich bevonden.

Het was een ronde opening, met een doorsnede van niet meer dan vijftig centimeter, dicht bij de zoldering van een onderaardse gang, in de rotsbodem, waarop Londen voor een deel rust, uit-

gehouden, of misschien wel door de natuur gemaakt, en die ongeveer twintig meter lang kon zijn, en half zo breed.

Aan het einde van die gang recht tegenover de opening, stond een lange tafel, waarover een kleed van gele zijde lag, en waarop met vuurrode zijde een draak gestikt was met wijd opengesperde muil, en een staart, zich driemaal kronkelend, en eindigend in een speer.

Aan die tafel waren vijf mannen gezeten met brede, platte gezichten, en spleetvormige donkere ogen. Zij droegen lange gewaden van zwarte zijde, bestikt met figuren van zilverdraad.

Op de harde bodem neergehurkt zaten misschien wel honderd mannen te luisteren naar de donderende stem, en geen hunner bewoog ook maar een vinger. Zij zaten daar, alsof zij uit brons waren gegoten.

De wanden van de gang waren bijna geheel kaal, op enkele vreemde, grillige afbeeldingen na, die hier en daar met rode verf waren aangebracht op het donkere rotsgesteente en die waarschijnlijk afgodsbeelden of Chinese huisgoden moesten voorstellen.

Want dat die mannen Chinezen waren was op het eerste gezicht duidelijk.

De gang, ofschoon men beter kon spreken van een zaal, werd verlicht door een primitieve kaarsenkroon, gemaakt uit een ijzeren vathoepel, waaraan een twaalftal ringen waren vastgeklonken, waarin dikke kaarsen waren gestoken. Deze lichtkroon kon door middel van een touw, dat over een katrol liep in het midden van de zoldering worden opgetrokken, en schommelde daar nu zacht heen en weer, een geheimzinnig licht verspreidend.

Ofschoon de wonderlijke stem bleef doorspreken in een taal, die Brand als Chinees meende te herkennen, bewoog niemand zich.

— Waar is toch die man die zo buldert? vroeg Brand fluisterend, na enige ogenblikken.

— Dat weet ik niet, Charles, maar hij is zeker niet hier, antwoordde Raffles. Wat wij horen is, denk ik, de stem uit een luidspreker. Er spreekt ergens wie weet op welke afstand een leider,

een chef, misschien een bendevoofd, en niemand kan misschien zeggen waar hij is. Hij kan evengoed ergens in een bovenkamertje in White Chapel zitten als aan boord van een Jonk op de rede van Kanton. Voor de radio gelden geen afstanden.

— Kun jij verstaan wat die stem zegt?

— Nu en dan een enkel woord. De man gebruikt een dialect, dat ik slechts gebrekkig ken, en daarenboven is de echo of de nagalm hier te midden van het harde gesteente er de oorzaak van dat de klanken dooreenlopen. En dat verwekt ook juist die machtige indruk. Kom maar gauw mee, want ik heb de indruk, dat ons leven geen cent meer waard zou zijn, als we hier op dit ogenblik gevonden werden. Al die Chinezen hebben natuurlijk wapens bij zich.

Raffles had Brand weer bij de arm gevat, en trok hem met zich mee, tot dat zij weer bij de splitsing waren.

Zij sloegen nu de andere weg in; deze tunnel was wat smaller dan de vorige, en scheen voortdurend te stijgen.

De bodem was hier ongelijk, en het was zo donker, dat Brand zijn zaklantaarn weer moest aanknippen.

Dat was niet overbodig want even later liepen zij over een putdeksel, van dikke planken gemaakt, van bijna een meter in doorsnede.

Raffles wees er veelbetekenend naar, en zei:

— Het is goed, dat die put is afgedekt. Wij hebben hier zeker te doen met een van die bodemloze putten, die een grote rol hebben gespeeld in de raadselachtige verdwijning van zekere « ongewenste » personen uit onze geschiedenis.

Hij wilde al weer verder gaan, toen hij zich bukte en de houten, ronde deksel wat nauwkeuriger bekeek.

Zijn stem had een harde klank, toen hij na een ogenblik zei:

— Ik zie, dat die put nog steeds dienst doet; kijk maar.

Brand moest zich bukken en zijn lantaarn wat lager houden om te kunnen zien, wat Raffles hem aanwees. Dicht

bij de rand van de schijf was een sterke kram in het hout gedreven. En aan die kram was een dun, gevlochten staal-draad bevestigd, bijna onzichtbaar, maar sterk genoeg om dat houten plankier van de opening weg te kunnen trekken.

Brand huiverde even, en vroeg:

— Zullen wij verder gaan?

— Ja, ik geloof dat ik daar reeds het einde zie. Doe die lamp weer uit.

Zij gingen nu zo snel mogelijk verder, en plotseling snoven zij de frisse lucht op. Zich onduidelijk aftekenend tegen de lucht zagen zij een rond raster, meer dan een meter in doorsnede.

— Wat is dat? vroeg Brand.

— Waarschijnlijk de oude, sedert eeuwen ongebruikte toegang tot deze tunnel.

Zij stonden nu onder het raster. Het was een hek van vierkante, elkander kruisende, ijzeren geheel verroeste staven. Het was niet alleen met het slot, dat er bij behoorde, maar daarenboven nog eens met een groot hangslot afgesloten. Ook dit hangslot was verroest, en was zeker sedert jaren niet gebruikt.

— Waar komt deze gang op uit? fluisterde Brand verbaasd.

— Wel, dat is de Theems. Dit hek bevindt zich nauwelijks een meter boven water, dunkt mij. Dit is een der oudste gedeelten van Grosvenor Road. Achter ons is het pleintje met dat plantsoentje in het midden, dat bij de kerk van Sint Georges behoort. En voor ons is het water, dus in ieder geval gaan wij hier niet uit, maar gaan langs dezelfde weg terug. Laten wij voortmaken, want die zonderlinge bijeenkomst zal niet eeuwig duren, en wij hebben nog méér te doen.

— Wat dan?

— Het gat in de muur dicht maken. Die Chinezen zullen het anders ontdekken, op hun hoede zijn, en begrijpen, dat zij bespied zijn, en dat wil ik vermijden.

Brand wierp nog een laatste blik door het ijzeren raster naar buiten, over het donkere water van de Theems en volgde toen Raffles, want hij was er alles behalve op gesteld, hier te worden verstart door die Chinezen, die misschien

wel korte metten zouden maken met ongewenste indringers.

Zij liepen dus weer over het putdek-sel, ontstaken opnieuw de zaklamp, bereikten de tweesprong, en gingen de zelfde weg weer terug, totdat zij de plek van de instorting bereikten. Zij klommen zonder moeite uit het gat naar boven, en Brand wilde reeds door de opening in de muur de kelder binnen gaan, toen Raffles hem weerhield met de gefluisterde woorden:

— Neen. Het gat moet van deze kant worden dichtgemaakt, anders zouden zij zeker het verschil met de omringende stenen zien. Wij moeten ze bedekken met een laagje aarde en kalkgruis.

— Maar hoe komen wij dan zelf weer naar buiten? Toch niet door het raster?

— Neen. Wij gaan naar buiten op dezelfde wijze als de Chinezen. Door het huis naast het pakhuis.

Het tweetal klom door het gat, en begon de uitgebroken stenen weer in de opening te voegen, hetgeen een tamelijk lastig karweitje was.

Zij waren nog niet klaar, en er ontbraken nog een stuk of tien stenen, om de opening geheel te dichten, toen het scherpe oor van Raffles enig gerucht opving.

Hij legde zijn hand op de arm van Brand, en luisterde.

— Daar komen zij aan, fluisterde hij. Wij hebben geen tijd meer om dit af te maken, amice. Zij zijn al vlak bij de instorting.

Brand hoorde nu ook een zwak geluid, dat weldra in kracht toenam, en nu duidelijk sissende, verbaasde keelklanken bleken te zijn.

Bijna op hetzelfde ogenblik verscheen er een donkere gedaante buiten het gat in de vloer, en er klonk een uitroep, die zelfs in het Chinees veel op een vloek leek.

Met katachtige vlugheid sprong een man naar buiten, die onbevreesd voor de opening in de scheidsmuur verscheen.

Hij kon natuurlijk niets onderscheiden, want Raffles en Brand hadden hun lampen gedoofd, maar toch trok de chinees zijn revolver.

Raffles had daar echter op gerekend, en de Chinees onderging de vreemde gewaarwording, plotseling een gebalde vuist dwars door de muur te zien verschijnen, die hem met geweldige kracht midden in het gelaat trof en hem achterover deed tuimelen.

— En nu vlug het veld geruimd, zei Raffles fluisterend. Daar komen er nog meer aan.

Zonder zich verder om het half gedichte gat te bekommeren, snelden de twee mannen op het houten schot toe, rukten de deur open, en renden door de donkere kelder naar de stenen trap.

Zij sloten de deur daarboven, om tijd te winnen, liepen de gang door, en stonden een paar seconden later in het slopje.

Raffles, die vooraan liep, opende behoedzaam de deur, die naar de straat voerde.

Maar de man die bij het aangrenzende huis de wacht hield, moest al gewaarschuwd zijn, want als een tijger wierp zich een kleine, lenige figuur op hem, met opgeheven dolkmes, zodat Raffles al zijn ervaring en vlugheid nodig had om de met woeste kracht toegebrachte stoot af te wenden.

Maar Brand liet geen ogenblik verloren gaan.

Met zijn ploertendoder, die hij altijd bij zich had, gaf hij de Chinees een dreun op zijn hoofd, die voldoende was, om de aanval onmiddellijk te niet te doen.

Met een diepe zucht zakte de man ineen, waarbij het mes hem ontviel. Raffles raapte de dolk op, liet het wapen in zijn zak glijden en zei:

— En nu als de zodekraai weg wezen, vóór de politie haar lange neus in de zaak steekt.

HOOFDSTUK III

HET ADRES VAN DE CHINEES

Het huis van Lord William Aberdeen in de Cromwellstraat verkeerde nog in diepe rust. De bewoners waren laat in de nacht thuis gekomen en sliepen een uurtje uit.

Die bewoners waren John Raffles, alias Lord Aberdeen en Charles Brand.

Onmiddellijk nadat zij thuis waren gekomen, hadden zij snel alles verborgen wat hen zou kunnen verraden; de tassen met gereedschappen waren naar de ondergrondse werkplaats onder het tuinhuis in het park achter het huis gebracht, waar niemand ze zou kunnen vinden.

Na ontbeten te hebben zat Raffles in diep nadenken verzonken voor zich uit te staren.

Brand sloeg hem enige tijd gade, en vroeg ten slotte.

— Wat denk je van dit geval?

— Wel, het is dunkt mij duidelijk, dat wij hier te doen hebben met een of ander geheim Chinees genootschap,

Charles, en een van de allergevaarlijkste soort. Ik heb niet alles kunnen verstaan, wat de stem sprak, maar het klonk dreigend. Jij hebt zelf ondervonden, dat die heren uit het verre Oosten niet voor een paar moorden terugschrieken, als zij denken dat er gevaar voor ontdekking dreigt.

— Zouden zij daar nog eens terugkeren?

— Misschien, maar zeker is het niet. In ieder geval zullen zij er een paar dagen over laten verlopen, en door spionnen laten onderzoeken, of de politie zich met de zaak bemoeit of niet.

— Maar de politie kan wel eens een val uitzetten, en zich houden, alsof zij van niets weet.

— Westerlingen lopen daar misschien in, maar Chinezen zeker niet, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Die zijn veel te slim.

— Wat zou het voor een genootschap zijn?

— Ik weet het niet. China heeft er zeer veel, zelfs nu nog onder het communistische regime. Zij bevinden zich op alle punten van de wereld, in St. Francisco, New York, in Londen, Madrid, Rotterdam, tot zelfs in het hoge noorden van Noorwegen. Er zijn geen tien Chinezen bijeen, of zij vormen een of andere club of vereniging, waarvan de statuten meestal geheim zijn, en alleen bekend bij de leden. Het mooiste van de grap is, dat vaak voor komt, dat er een vete bestaat tussen de leden van die genootschappen. Daaraan zijn meestal de misdaden toe te schrijven, waarvan men wel eens in de bladen leest. De schuldige bekent nooit, zelfs al betrapt men hem met de revolver in de hand. De getuigen hebben nooit iets gezien, en zij zwijgen, of zij zeggen dat zij de tolk niet begrijpen. En met een onbewogen houten gezicht hoort de beklagde zich veroordelen.

— Waar zou de man zich bevonden hebben, die in de luidspreker zijn stem deed horen?

— Wie kan dat zeggen? Misschien in Londen, misschien in Peking. Want het is zeker dat die machtige genootschappen over geheime zenders beschikken, volkomen onbereikbaar voor de Europeaan. Ja, Charles, wij leven in een hoogstbelangwekkende tijd. Het is best mogelijk dat er in Peking of Kanton een opdracht wordt gegeven, een bevel, dat tien minuten later in Londen zal worden uitgevoerd. Over een paar jaren, korter misschien, en men zal de opdrachtgever niet alleen horen, maar hem ook te zien krijgen. De menselijke wetenschap schijnt geen grenzen meer te kennen.

Het bleef even stil in het vertrek, en de twee mannen rookten zwijgend. Na enige tijd zei Raffles weer, plotseling het hoofd opheffend:

— Maar nu ik er van zo nabij kennis mee heb gemaakt, wil ik dit geval verder onderzoeken, amice. Het is niet alleen het merkwaardige van het geval, dat mij aantrekt; ik weet dat dergelijke genootschappen somtijds de beschikking hebben over fabelachtige rijkdommen. En de Chinees is een eigen-

aardig wezen; hij is prachtlievend, hij is romantisch; hij houdt niet van effecten, en wissels. Hij wantrouwt zelfs bankbiljetten. Hij ziet liever zijn bezit tastbaar voor zich, in de vorm van goud en edelstenen.

Brand ging, nadat hij zijn sigaret in het asbakje had uitgedrukt, enige ochtendbladen kopen. Hij vond echter volstrekt niets vermeld van een nachtelijk avontuur in Belgrave Road, waaruit viel op te maken, dat de bewoners nog niets hadden ontdekt van het gat in de muur. En die Chinees, die Raffles had neergeslagen, was blijkbaar met bekwame spoed door zijn vrienden meegenomen, voor de politie hem had kunnen ontdekken.

Een uur later was Brand reeds op weg naar Belgrave Road.

Het was zo goed als zeker, dat die Chinezen hen in het nachtelijk duister onmogelijk goed hadden kunnen waarnemen, maar toch vermoede hij zich voldoende, om een eventuele herkenning onmogelijk te maken.

Hij zag wat hij wel verwachtte te zien: Niet ver van het bewuste huis slenterden een paar Chinezen, die gewone westerse kleren droegen. De een ventte met veters, de tweede met gezouten apenootjes en riep nu en dan: pinda... pinda... lekka... lekka...

Van politie viel niets te bespeuren. In de verte liep wel een agent, maar die liep zijn gewone dagelijkse ronde.

Brand keerde daarom al gauw terug en vond thuis Raffles in de bibliotheek heengebogen over een der nieuwste platte gronden van Londen, waarnaast een van die eigenaardige tekeningen met overdreven perspectief lag, die men vooral in de middeleeuwen vervaardigde van de grote steden en vestingen.

— Niets bijzonders zeker? vroeg Raffles, zonder op te zien.

— Volstrekt niets. Zoals wij dachten, lopen er een paar Chinezen rond, om het huis in de gaten te houden en dat is alles. Waar ben je mee bezig?

— Met een zeer belangrijk werkje, amice, ik vergelijk twee plattegronden van Londen, met een verschil van drie eeuwen vervaardigd. Dit is het Londen

van Karel I. Je ziet, dat het zelfs toen al een grote stad kon worden genoemd. Het was stellig veel groter dan Parijs in het begin der zestiende eeuw, en op deze oude kaart komt de kerk van St. Georges voor, met kerkhof, een klooster, en daarachter een grote tuin, die zich tot vlak bij de Theems uitstrekt.

— Klooster en kerkhof zijn verdwenen, en van de tuin heeft men een stuk ter breedte van ongeveer twintig meter afgenomen ten behoeve van de aanleg van de Grosvenor Road. Maar wat er onder de grond was, dat is onveranderd in dezelfde staat gebleven.

Raffles haalde een dik boek, dat open lag naar zich toe, en zei:

— Hierin staan uitvoerige beschrijvingen van vele onzer oude kerken. De schrijver is zo breedvoerig als men het kan verwachten van de geschiedschrijvers uit die tijd. Hij slaat letterlijk niets over, en beschrijft ook de kelders, die een deel uitmaakten van de kloosters en kerken, die men er destijds meestal dicht bij plaatste. Waarschijnlijk hebben de Chinezen bij toeval, die kelders ontdekt, en een betere toegang willen maken, waarbij ze wat te slordig te werk zijn gegaan, om in die kelders hun geheime bijeenkomsten te houden. En wat zij in bezit hebben genomen, is waarschijnlijk maar een klein deel. Wij zullen dat eens nader gaan onderzoeken, Charles. Als je zin hebt in dat avontuurtje, ga dan mee, dan gaan we eerst lunchen in de club.

Een ogenblik later waren de twee vrienden onderweg naar de Windsor Club, waarvan Raffles in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen Vicepresident was.

Het was er tamelijk vol, en enige leden hadden introducé's medegebracht.

Er was echter juist een tafeltje vrijgekomen en een der kelners haastte zich, er beslag op te leggen, toen hij de twee vrienden zag aankomen.

Raffles en Brand hadden juist plaats genomen toen er een zwaarlijvig man met een rode kleur, en een stierennek die in gezelschap was van een man met een gele gelaatskleur, iets kleiner dan hij, en breed van schouders langs hun

tafeltje kwam.

De man met het rode gezicht was Dave Murdock, de advocaat, over wie men vreemde dingen fluisterde. Raffles wist dat hij de rechtskundige raadsman was van dezelfde Brigg, wiens bank hij die avond te voren op zulk een zonderling uur eens had willen inspecteren. Mr. Murdock had reeds een paar malen getracht, zich de vriendschap te verwerven van de vicepresident, hetgeen hem tot dusverre niet gelukt was, daar Raffles zich steeds koel op een afstand had gehouden, zoals hij altijd deed met hen, die misschien eenmaal zijn slachtoffer zouden worden.

Nauwelijks had Murdock hem echter gezien, of hij nam zijn metgezel bij de arm, boog zich over het tafeltje van Raffles, en zei op zijn afgebeten manier van spreken:

— Blij u te zien, mylord, goedemiddag, Mr. Brand. Zag je gisteren op je nieuwe schimmel in Rotten Row. Mag ik je voorstellen aan mijn vriend Kai-Wu-Ping. Kwam gisteren uit Kanton hier aan. Ben zo vrij geweest hem te introduceren. Kai, dit is Lord William Aberdeen, onze vicepresident.

De man met het gele gezicht stak een soort vin uit, breed en plat, met vierkante vingertoppen en hoornachtige nagels en boog even het hoofd.

Brand lette scherp op het gelaat van Raffles, hetgeen hij steeds deed, wanneer zijn vriend in aanraking werd gebracht met een hem onbekend persoon.

Hij zag dat het gelaat van de Grote Onbekende heel even vertrok. Het was nauwelijks merkbaar, de dikke Murdock zag het niet eens, maar aan Brand ontging het niet.

Raffles bleef echter volkomen koel en boog slechts even het hoofd. Hij wisselde een paar onbeduidende beleefdheidsfrazen met de Chinees, die op een soort worstelaar of beroepsbokser geleek, al was hij dan ook in jaquet en streep gekleed.

Zodra de kelner zich verwijderd had, vroeg Brand op zachte toon:

— Kende je die Chinees?

— Ik ken de man niet, maar ik heb hem wel gisteren gezien.

Brand verslikte zich bijna in zijn soep, toen hij, over de lepel heen, Raffles aanstaarde.

— Je bedoelt toch niet, dat hij er gisteren avond bij was? vroeg hij.

— Hij zat aan de tafel met de bestuursleden van die ondergrondse club. En hij zat in het midden, dus ik vermoed, dat hij de voorzitter is.

— Maar dan, als dat waar is, die Murdock is een advocaat van kwade zaken, en de raadsman van Brigg. Zouden ze het dus toch voorzien hebben op diens bank?

— Geen kwestie van. Beter dan wie ook weet Murdock heel goed, dat er in de « Chelsea Bank » van zijn goede vriend niet veel kontant geld aanwezig is. Neen, het was heel stellig niet op de bank voorzien. De gang, die instortte gaf eenvoudig toegang tot de geheime vergaderzaal.

— Zou Murdock van die geheime club op de hoogte zijn?

— Ik zou bijna durven verzekeren van niet, Charles. Chinezen nemen westerlingen over zo iets niet in hun vertrouwen. Een Chinees zal misschien aan een vreemdeling bekennen, dat hij zijn vrouw heeft doodgeranseld, maar zwijgt als het graf over het feit dat hij lid is van een geheim genootschap, dat daar en daar zijn vergaderingen houdt, want hij weet dat het hem zijn hals kan kosten. Wij zullen die Kai-Wu-Ping scherp in het oog houden.

— Hij sprak heel goed Engels.

— Zonder enig accent. De Chinezen zijn, met de Hollanders de beste talenkenners ter wereld. Zij weten zich zelfs heel wat westerse beschaving te verwerven, maar het is en het blijft een dun laagje, dat er bij de eerste de beste aanleiding heel gemakkelijk afschilfert, en dan komt de Aziaat te voorschijn, meestal in de ongunstige zin.

— Die twee schijnen heel intiem met elkander te zijn.

— Zij zitten tenminste druk met elkaar te praten. Wist je dat Murdock uitstekend Chinees verstaat en spreekt?

— Geen wonder, Edward. Je hebt me zelf verteld, dat hij tien jaren in

Hongkong is geweest.

Tegen het einde van hun maaltijd zei Raffles nadenkend:

— Het is eigenlijk jammer, dat hij ons gezien heeft. Wij zijn nu wel verplicht, ons te vermommen bij het werkje dat ons nog wacht. Ik zou je willen vragen, Charles, je zo spoedig mogelijk onherkenbaar te vermommen. Kom dan dadelijk terug, neem je maatregelen, om die Chinees te kunnen volgen. Ik moet om te beginnen weten, waar hij woont.

— Zou Murdock je dat niet kunnen zeggen?

— Dat denk ik wel, maar het is te gevaarlijk om het hem te vragen.

Brand vroeg niet verder, en riep op straat een taxi aan, om hem naar de Cromwell Street te brengen, waar hij zich dadelijk zorgvuldig begon te vermommen, na de chauffeur Henderson met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht.

Het motorrijwiel, dat voor zulke gelegenheden altijd in gereedheid werd gehouden, werd onmiddellijk aan een grondige inspectie onderworpen, en de reus vulde de benzinetank tot aan de rand.

Toen Brand na een kwartier ongeveer gereed was, zag hij er uit als een jongen van een besteldienst, die, zoals vroeger de kruiers, in Londen nog veel gebruikt worden voor kleine en grotere boodschappen.

Hij startte zijn motor en reed zo snel het verkeer het toeliet, terug naar het Clubgebouw, en zag Raffles op het trottoir staan, een sigaret aanstekend.

Hij lette nauwkeurig op de gebaren van Raffles en uit de manier waarop deze de sigaret van de rechter in de linker hand overnam, de aansteker van zakje deed verwisselen, de as wegknippte, las Brand zo duidelijk als in een boek:

— Wacht in de zijstraat op me.

Brand duwde de motorfiets de stille smalle zijstraat in, en een ogenblik later voegde Raffles zich bij hem en zei op zachte toon:

— Zij hebben ergens ruzie over gekregen. Toen ik weg ging, vloekten zij

elkander zacht in het Chinees uit. Ik weet niet waar het over ging. Volg hen, en kom me het resultaat melden in de Cromwellstreet. Je hoeft je niet te haasten, want ik zal wel wat tijd nodig hebben, om eens een onderzoek in te stellen bij het rioolhek, dat wij gisternacht zagen, maar nu van een andere kant.

Na dit korte gesprek namen de twee vrienden met een vlugge hoofdknik af-

scheid, en gingen ieder huns weegs.

Ongeveer vier uur later ging Brand door de tuindeur in het steegje, naast de Cromwell Street eerst het park achter het huis en daarna het huis zelf door de achterdeur binnen.

Hij vond in de bibliotheek Raffles reeds op hem wachten, en rapporteerde:

— Ziezo, dat is alweer achter de rug. Ik weet nu waar Kai-Wu-Ping woont.

HOOFDSTUK IV

HET HUIS IN BELGRAVE ROAD

Raffles had zitten lezen, maar legde direct zijn boek weg, nadat hij dit korte laconieke rapport van zijn vriend gehoord had.

Even later zat het tweetal tegenover elkander in de eetkamer en aten met smaak van de eenvoudige maaltijd, die door Gaston, de oude kamerbediende was gereed gezet.

Raffles was onderwijl begonnen met te vertellen, wat zijn bevindingen waren.

— Zoals ik zei, Charles, aldus ging hij voort, ofschoon het hek verroest is, geloof ik stellig, dat het op dit ogenblik bruikbaar is. Iets anders had ik ook eigenlijk niet verwacht. Dat die Chinezen een verzamelaars zouden

kiezen met slechts één uitgang leek mij niet waarschijnlijk. Ik durfde echter op klaarlichte dag niet verder gaan. Vervolgens ben ik naar Belgrave Road gegaan en bevond, dat er nog altijd verdachte Chinezen rondlopen in de buurt van het bankgebouw. Wonderlijk vasthoudende kerels, die Chinezen.

— Zou het gat in de muur nog altijd niet ontdekt zijn?

— In de avondbladen stond er tenminste niets van. Maar vertel jij nu eerst eens, of het je moeite heeft gekost, de verblijfplaats van onze vriend Kai te ontdekken.

— Helemaal niet. Hij kwam met zijn vriend Murdock naar buiten en beiden stapten in een prachtige slee. Nader-

hand bleek die auto het eigendom te zijn van de Chinees.

— Dat klopt, Charles, ik heb reeds ontdekt, dat hij een bom duiten heeft.

— Ik volgde de auto, zo vervolgde Brand, zonder veel moeite en op de hoek van Tottenhamcourt Road stopte de wagen, en stapte Murdock uit. Hij leek nog al slecht gehumeurd te zijn, groette niet eens, en liep haastig de straat in, die ik je noemde. Dadelijk reed de auto verder. Om kort te gaan, het ging door een groot gedeelte van Londen tot voorbij de cricketvelden van Primrose Hill, en stopte tenslotte voor een groot huis aan de Finchley Road.

Raffles zei langzaam het hoofd schuddend:

— Eigenlijk een zonderlinge buurt voor zo'n rijk man. Als ik mij niet vergis dan ligt Finchley Road in de buurt van een grote kazerne. Weet je zeker dat hij er woonde?

— Geen twijfel hoegenaamd. Het is een groot huis met er naast een garage, waar twee auto's staan. Door voorzichtig vragen kwam ik een en ander te weten. Hij woont daar sedert een week ongeveer onder zijn eigen naam. Het huis moet prachtig zijn ingericht. Hij houdt er vier bedienden op na, allen Chinezen. Alleen zijn chauffeur is een Europeaan, die Duits spreekt, dus een Duitser, een Zwitser of een Oostenrijker.

— Ben je in het huis geweest?

— Ja, maar niet verder dan de vestibule.

— Bewoont hij het geheel alleen?

— Neen. Hij heeft de onderste twee verdiepingen in gebruik. Hij moet ze geheel gemeubeld gehuurd hebben, van een andere Chinees, aan wie het huis moet toebehoren, met alle meubelen die er in staan.

— Vreemd, mompelde Raffles voor zich heen. Ik weet absoluut zeker, dat Kai-Wu-Ping zeer vermogend is. Waarom hij dus geen huis genomen heeft in het Westend begrijp ik niet. Maar enfin, hij woont er, en wij zullen er rekening mee houden. Maar om op een ander chapiter terug te komen. Het staat voor mij vast, dat in die Chinese

club een of ander plan wordt beraamd, dat stellig geen daglicht kan velen. Misschien zou dat al ten uitvoer zijn gebracht, als de leden van dat genootschap niet de schrik in hun knieën zouden hebben gekregen door het voorval van gisternacht. Alvorens iets te ondernemen zullen zij dus eerst de tijd willen afwachten, dat de rust is teruggekeerd en dat zij zekerheid hebben, dat de politie niet in kennis is gesteld van het bestaan van die ondergrondse gang. We kunnen dus gerust aannemen, dat die bewuste vergaderzaal in de eerste dagen niet zal worden gebruikt. Maar Chinezen stellen misschien een plan uit, afstellen doen zij het nooit. Apropos, wist je, dat er tot zelfs in het hartje van Londen door sommige van deze Chinese verenigingen geijverd wordt voor de zaak van deze of gene invloedrijke Chinese generaal?

— Ik wist het niet, maar ik geloof je direct. Denk je dat we hier met zulk een vereniging te doen hebben?

— Het zou mij in elk geval niets verwonderen. Ik hoop het spoedig te weten te komen. Van avond nog gaan wij aan het werk, amice. En daar het wel eens gevaarlijk kan worden, zullen wij Henderson verzoeken ons te vergezellen. Wil je hem even opbellen?

Niet lang daarna klopte de reus aan, en bleef in afwachting bij de deur staan.

Raffles keek een ogenblikje glimlachend naar hem op, en zei:

— James, wij gaan vannacht iets ondernemen, dat waarschijnlijk niet geheel en al zonder gevaar is. Mijnheer Brand heeft je al verteld welk avontuur wij beleefd hebben met de Chinezen. Wij gaan ze vannacht opzoeken, maar ik geloof niet dat zij dat bezoek op prijs zullen stellen.

— En nu inviteert mylord mij zeker om van de partij te zijn, zei Henderson met een brede grijns.

— Je schiet in de roos, James. Trek een oud stel kleren aan, zet een rafelige pet op, en vergeet je ploertender niet; ik denk dat dat wel voldoende zal zijn. Dan maak je de Bentley klaar. Dat is immers de snelste auto waarover we beschikken, niet waar, Ja-

mes. Het verdere deel ik je wel mee, als het nodig is. Maar je moet het direct doen, want zodra je klaar bent gaan wij dadelijk op weg.

De reus verliet het vertrek en Raffles en Brand gingen zich in hun respectieve slaapkamers gereed maken voor een onderneming, waarvan zij zelve de afloop niet konden voorspellen of vermoeden.

Zij voorzagen zich van wapens, en van nog enkele andere dingen, die wel eens van nut zouden kunnen komen bij een onderneming als deze.

Toen zij een half uur later kant en klaar naar het tuinhuis gingen in het park achter het huis, vonden zij de auto daar reeds klaar staan, met Henderson achter het stuur.

— Eerst naar Finchley Road, James en stop op de hoek van Boundary Road, zei Raffles, daar zullen wij wel verder zien. Dat is immers op een veilige afstand van het bewuste huis, Charles?

— Oh ja, het is er een heel eind van daan.

Onderweg werd weinig gesproken. De rit duurde omstreeks een half uur, en het was bijna geheel donker toen zij eindelijk de plaats van bestemming bereikten en Henderson stopte.

Alvorens zij uitstapten, zei Raffles tot Brand:

— Ga jij vooruit, en tracht voorzichtig te weten te komen, of hij nog thuis is.

— Moet ik hier wachten, mylord? vroeg Henderson.

— Ja, James, maar ik houd je gezelschap. Mijnheer Brand gaat er eerst alleen op uit.

De jongeman verdween om de hoek van de straat; hij bleef zowat twintig minuten weg, en Raffles wilde reeds Henderson er op uit sturen, om te zien waar hij bleef, toen de jongeman ineens weer voor hen stond.

Hij was tamelijk opgewonden, en begon dadelijk fluisterend:

— Hij is er nog, met een stuk of twaalf vrienden. Maar zoëven is er iets gebeurd, dat mij verontrustte. Een minuut of tien geleden is er een auto komen voorrijden, met neergelaten gor-

dijntjes. Er stapten vier Chinezen uit, die een vrouw bij zich hadden. Ik kon haar gezicht niet zien, want zij droeg een donkere voile. Ik kreeg de indruk, dat zij niet helemaal bij haar positieven was, want twee mannen moesten haar ondersteunen. Men verdween snel binnenshuis, en de auto reed dadelijk weg.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten zitten, en Brand zag zijn grijze ogen hard als staal glanzend in het licht van een dichtbijzijnde straatlantaarn.

— Kon je zien of het een chinese was?

— Neen Edward, dat was onmogelijk. Ze waren in een oogwenk binnen.

— Dat is, al heel verdacht, mompelde Raffles. Eén enkele vrouw, bij al die mannen... Wij moeten naar binnen, Charles, als het enigszins gaat. Ik vrees dat daarbinnen dingen gebeuren, die het daglicht niet kunnen velen. Heb je kunnen nagaan wie de andere verdiepingen bewonen?

— De tweede verdieping staat momenteel leeg, de derde wordt bewoond door een gepensioneerd generaal. Dat hoorde ik van een vrouw, een werkster, geloof ik, die aanbelde.

— Dan zullen wij trachten, langs die onbewoonde verdieping binnen te komen, zei Raffles vastbesloten. Is er een tuin?

— Je kunt het nauwelijks een tuin noemen... een stuk grond, met een paar bomen.

Raffles dacht een ogenblik na en zei:

— Henderson, laat de auto hier maar staan, neem het contactsleuteltje mee en sluit de portieren.

Raffles ging de Finchley Road in, liep aan de overzijde, langs de pijlers van een viaduct en nam het huis van de Chinees in het voorbijgaan aandachtig op.

Daarna keerde hij terug, en ging de Boundary Road in, om het huis aan de achterzijde te kunnen naderen.

Hier was het toeval hun gunstig.

Ongeveer in het midden van de straat die evenwijdig loopt met Mariborough Hill, zagen zij een school, en Brand rekende uit, dat de speelplaats daarvan

ongeveer moest grenzen aan het erf achter het huis van Kai-Wu.

Deze school binnen te komen, was voor Raffles al heel gemakkelijk. Want de hoofddeur was met een gewoon slot afgesloten, en de straat was schier volkomen verlaten. Met een wenk zond Raffles zijn beide metgezellen verder, en als het ware in het langslopen had hij het eenvoudige slot weten te openen.

Toen Brand en Henderson zich even verder nog eens omdraiden, zagen zij Raffles al niet meer. Hij was de school al binnen.

Zij liepen terug, wachtten een gunstig tijdstip af, en gingen toen eveneens de school binnen. Het was een ongewone gewaarwording, door die holle gangen langs de grote verlaten en schimmig verlichte schoollokalen te lopen, maar aldra had Raffles de binnenplaats bereikt. Het was hier bijna volkomen donker, want straatlantaarns waren hier niet, en slechts een paar helder verlichte achterraamen van een naburig huis verwekten een zwakke weerschijs, die echter voor Raffles voldoende was, om zich te kunnen oriënteren.

Hij had al spoedig het huis gevonden, dat het doel van zijn tocht was.

Het was zeer breed, en telde aan de achterzijde zes ramen.

De bovenste verdieping vertoonde een paar verlichte vensters, de derde en de tweede echter waren donker. Op de eerste etage drong een zwak lichtschijnsel door een gordijnkier naar buiten.

Raffles keek eens om zich heen.

Op de speelplaats stonden een paar oude kastanje bomen en een daarvan stond vrij dicht bij de gemeenschappelijke schutting.

Raffles zette met de hulp van Henderson een groen geschilderde bank aan de voet van die boom, stapte daarop, en nu was het voor een man van zijn kracht en lenigheid al heel gemakkelijk, de onderste tak van de boom te grijpen, er zich aan op te trekken, en zo de andere zijde van de schutting te bereiken, zonder die zelfs aan te raken. En hoe scherp Brand en Henderson ook luisterden, zij hoorden zelfs

het geluid van Raffles' voeten niet, toen deze zich van de tak in de rulle aarde liet vallen van het erf, achter het huis van de Chinees.

Direct klauterden zij Raffles achterna, en weldra stond het drietal weer bijeen, scherp luisterend, en turend naar de achtergevel van het oude, uit natuursteen opgetrokken huis.

In het midden van de achtergevel op de begane grond, was een tamelijk grote deur, maar Raffles raakte deze zelfs niet aan, omdat er dan mogelijk ergens in het huis een alarmschel zou overgaan. Want Chinezen van deze soort weten zich de uitvindingen der Westelingen maar al te goed ten nutte te maken.

De ramen op de tweede verdieping zouden stellig het veiligst zijn, maar hoe die te bereiken zonder ladder?

Een brandtrap was er niet, en de muur vertoonde nergens enig uitsteeksel.

Wel was er een dikke, en blijkbaar stevige regenpijp, die van de dakgoot tot aan de grond liep, en Brand wees hier reeds naar, toen Raffles hem weerhield.

— Wees voorzichtig, je kunt nooit weten of zulke regenpijpen straffeloos met de hand kunnen worden aangeraakt, fluisterde hij. Misschien wordt het ding bij vergaderingen en bijeenkomsten als deze wel onder stroom gezet.

— Vergaderingen? herhaalde Brand verwonderd. Ik dacht aan een diner of souper.

— O, ja? Nu, ik denk aan iets anders. Geloof je soms, dat Kai-Wu twaalf vrienden inviteert, allen Chinezen om een hapje te eten? En die vrouw, die is dan zeker als dessert binnen gevoerd? Neen, amice, het betekent wat anders. Wij moeten trachten...

Hij zweeg plotseling.

Zijn scherp oor had een zacht gonzend, snorrend geluid opgevangen.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Hoor je dat niet? Het klinkt als het zachte brommen van een motor... binnenshuis. Nu houdt het weer op.

Plotseling greep Raffles zijn beide metgezellen bij hun arm vast en dwong hen, zo ver mogelijk achteruit

te gaan, tot zij een der schuttingen bereikt hadden, die het erf van terzijde afsloten.

— Er is een lichtschijnsel uit de kelder gekomen; het duurde maar heel kort, fluisterde hij, bij wijze van verklaring. De heren schijnen dus al weer iets onder de grond te zoeken.

Brand gaf geen antwoord, maar luis-

terde scherp toe. Er volgde nu een gedempt geluid, alsof er ergens een deur dichtviel. Toen werd en bleef het volkomen stil.

Raffles ging weer naar het midden van het erf, en keek omhoog.

De smalle lichtkier op de eerste verdieping was verdwenen.

HOOFDSTUK V

HET VONNIS VAN LAO MING

Raffles, Brand en Henderson stonden, nadat ook dat weinige licht uitging in volslagen duisternis. Maar Raffles scheen wel kattenogen te hebben, want toen hij even aan het donker gewend was nam hij de toestand nogmaals op. Het aangrenzend huis, had op de tweede verdieping een lang, smal balkon, dat langs alle ramen liep. Niet ver van dat balkon stond een grote boom, en hij oordeelde, dat het niet moeilijk zou zijn, door middel van de takken dat balkon te bereiken. Wellicht was het mogelijk, van het einde van dat balkon het dichtstbijzijnde raam op de tweede verdieping van het huis van de Chinees te bereiken, dat er een meter vandaan en iets lager gelegen

was.

Raffles zocht en vond een stevige plank, nam die op, en zei:

— Ga mee, ik zie best kans op dat balkon te komen en inderdaad, een paar minuten later stonden de drie mannen daar naast elkaar. Raffles legde de plank van de balkonrand naar het raamkozijn. Het was een ietwat gevaarlijke overtocht, maar Raffles gaf het voorbeeld, en gleed langs de hellende plank naar de vensterbank toe, met de hand steun zoekend bij de muur.

Het raam bood weinig tegenstand. Raffles kreeg het van buiten af vrij gemakkelijk open door de spanjolet, door middel van een gebogen ijzerdraad, hetwelk hij door een van te voren in

het plint geboord gat stak, omlaag te trekken.

Zodra zij binnen waren, bleven zij enige tellen wachten en luisteren in het donkere vertrek, en toen pas opende Raffles behoedzaam een deur, en liep de gang in.

Maar een grote tegenslag scheen voor een ogenblik het hele plan in duigen te doen vallen.

Het huis had oorspronkelijk een gemeenschappelijke trap gehad, die alle verdiepingen met elkaar verbond, maar de toegang daarheen, bleek dichtgemetseld te zijn. De tweede verdieping had een afzonderlijke trap gekregen, en dit was Brand blijkbaar ontgaan.

Raffles was er echter de man niet naar zich zo spoedig uit het veld te laten slaan.

— Wij laten ons gewoon uit een der ramen zakken, zei hij vastberaden. James, jij hebt touw bij je. Ik zal het eerst gaan, en een der ramen openen.

Een dik touw werd uitgelegd, over de vensterbank van hetzelfde raam, waardoor ze waren binnengekomen. Henderson wond het een paar keer om zijn arm en hield het stevig vast. Raffles liet zich zakken en wist met dezelfde vlugheid het hoekraam te openen, dat een verdieping lager gelegen was. Het touw werd vastgemaakt aan een zwaar meubel, en achtereenvolgens lieten Brand en Henderson zich zakken.

— Nu zijn wij in de vesting, fluisterde Raffles, zodra zijn metgezellen naast hem stonden. Wij gaan verder.

— Waarheen in 's hemelsnaam? vroeg Brand.

— Ik weet het niet, maar zeker weer naar zo'n onderaards verblijf, waarvan het ook in deze buurt moet krioelen. Ga maar mee.

Raffles had de deur geopend en bij het licht van diens zaklantaarn zagen de indringers, dat het een tamelijk groot vertrek was, met een zekere barbaarse weelde gemeubeld, half Westers, half Aziatisch, met tijgervellen op de vloer en grote rekken met vreemde, antieke wapens aan de wanden, die bijna geheel bedekt waren door prachtige wandtapijten en schitterend gekleurde, door

kunstenaarshand geweven doeken.

Ook hing er nog een scherpe lucht van Oosterse tabak.

Raffles liet zijn ogen vlug in het rond gaan, en bleven aldra gevestigd op een klein voorwerp, dat op de tafel lag.

Het was een soort voile, van zeer dunne, zwarte zijde.

Raffles nam het doekje op, bekeek het even, en rook er aan.

— Aether, zei hij kort.

— Dat had de vrouw, die hier werd binnen gevoerd, voor haar gezicht.

— Hieruit blijkt, Charles, dat die vrouw hier tegen haar wil kwam. En daarom moeten wij haar terugvinden, koste wat het kost.

— Maar het huis schijnt verlaten te zijn.

— Natuurlijk. Zij zijn allemaal heengegaan, en hebben zich onder de grond weggepakt. Mogelijk hebben zij een bewaker achtergelaten. Laten wij vooral geen leven maken.

Raffles was naar de deur toegegaan, en opende deze voorzichtig. De gang, waarop die deur bleek uit te komen was volkomen donker.

Raffles luisterde even en deed de deur weer dicht, kwam op zijn tenen terug, en fluisterde :

— Daar beneden wordt heel zacht gelopen. Er is dus iemand achtergebleven, zoals ik al vermoedde. De vilten overschoenen aan, en opgepast. James, jij blijft voorlopig hier boven in de gang, totdat mijnheer Brand en ik de zaak onderzocht hebben. Charles, het windpistool en een ammoniakpatroon.

Brand opende zijn tas, en nam er een voorwerp uit, dat wel iets leek op een revolver, maar alleen de loop was dikker, en had een dunnere wand.

Uit een kleine cartonnen doos nam hij een glazen wapen ter grootte van een stuiter, schoof het voorzichtig in de loop en hield het op zijn plaats door een propje watten.

Hij gaf het zonderlinge wapen Raffles in de hand, waarna de twee mannen de kamer uit, en de gang onhoorbaar inslopen, de trap af gingen die naar de begane grond voerde.

Raffles, die vooraan liep, hield Brand met de hand tegen. Beiden luisterden.

Wat verder, ergens in een gang, die zij echter nog niet konden zien, klonken zeer zachte voetstappen, regelmatig als van iemand die over een looper of op zachte zolen heen en weer loopt.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Ik moet zien wie daar is. Het is stellig een man, die de toegang naar de lift moet bewaken. Wij zullen die lastpost het zwijgen moeten opleggen. Wacht totdat je het afgaan van het pistool hoort.

Zonder dat Brand iets kon onderscheiden, was Raffles een kleine vestibule over gestoken, en bleef staan aan het begin van een brede gang.

Op een pas of tien afstand brandde een klein stekkerlampje, en het zwakke schijnsel daarvan bescheen een man in een zwarte kaftan, die daar heen en weer liep, acht schreden heen, acht schreden terug.

De gang liep blijkbaar uit op de buitendeur, en het scheen, dat de waker alleen van die kant eventueel gevaar dachtte. Hij keek telkens die kant uit, en scheen in het minst geen aandacht te schenken aan de trap, die naar de eerste verdieping voerde.

Ten slotte scheen de man blijkbaar genoeg te hebben van dat heen en weer ge-loop, en ging op zijn hurken zitten, met de rug tegen de lambrizing leunend.

Hij liet zijn armen op zijn knieën rusten, en dommelde blijkbaar in.

Raffles hief het pistool op, en legde zorgvuldig aan. Er klonk een zachte knal, het glazen projectiel raakte de schouder van de man en het sprong met een zacht geluid uit elkaar.

De bewaker maakte een krampachtige beweging met de rechterhand, alsof hij een deurknop wilde pakken, liet een flauw gerochel horen, en viel toen zonder verder enig geluid te geven, zijdelings op de vloer.

Raffles drukte een zakdoek tegen neus en mond, liep snel op de man toe, en wentelde hem op zijn rug. Het was een Chinees, en hij was volkomen buit-

ten bewustzijn.

Er klonken zachte stappen en Brand vertoonde zich aan het begin van de gang.

— Gelukt? vroeg hij zacht.

— Onze vriend zal de eerste paar uren wel rustig blijven slapen, gaf Raffles ten antwoord. Wij zullen even moeten wachten, tot de lucht is weggetrokken. Toen ik hem raakte strekte hij met een onwillekeurig gebaar de hand uit naar ongeveer deze plek. Misschien is hier een verborgen sluiting, of een alarminrichting.

Raffles had nu zijn zaklantaarn aangeknipt, en belichtte daarmee de wand die schijnbaar geheel vlak was.

Het kwam hem echter voor dat, de lambrizing ongeveer op schouderhoogte een ietsje naar voren sprong.

Hij wilde er reeds op drukken, toen hij zich bedacht, want het kon zijn, dat het een alarminrichting was, en dan zou de hele zaak verloren zijn.

Hij zocht dus verder, en het duurde niet lang, of hij had aan dezelfde kant van de muur iets gevonden, dat zijn aandacht gaande maakte. Het was alleen te zien, als men de lantaarn vlak bij de muur hield.

Er vertoonde zich daar een lange lijn, wel anderhalve meter lang, die aantoonde, dat daar over de gehele lengte de lambrizing een weinig lager lag. Het scheelde misschien maar een paar millimeters maar het felle schijnsel van de lamp bracht direct het onderscheid aan het licht. Raffles dacht onmiddellijk aan een geheime deur. Trouwens hij wist dat hij daarnaar moest zoeken, want in de gang waren geen deuren, en toch waren de Chinezen naar beneden gegaan, onder de grond, en deze bewusteloze man, die daar lag, had die geheime deur moeten bewaken.

Raffles bukte zich over de man heen, en doorzocht snel zijn zakken. Hij vond er een mes in, dat veel leek op de dolk, die Raffles de avond tevoren had opgeraapt, toen de aanslag op hem gepleegd werd.

Maar hij vond ook een koperen stift, gelijk aan die welke treinconducteurs gebruiken om coupédeuren af te sluiten.

Het duurde geen tien seconden, of Raffles had de opening gevonden, waarin de stift paste.

Zonder zich te bedenken, stak Raffles de stift in het gat, drukte, draaide, eerst naar links, toen naar rechts, en zonder enig geluid klapte een deurtje open in de muur, en de toegang was vrij.

Zodra hij door het lage deurtje was gegaan, stond hij in een soort portaal, en aan zijn linkerhand zag hij de met groene zijde omsponnen, geïsoleerde draden van de alarminrichting.

De eerste daad van Raffles was, deze draad met een tang door te knippen, waarna de bewusteloze Chinees gebonden en gekneveld werd.

Raffles nam het portaalje eens op. Het werd voor het grootste gedeelte ingenomen door een liftkoker. De lift was op het ogenblik beneden, maar deze kwam geruisloos naar boven, zodra Raffles op de knop terzijde van de liftkooi drukte. Tegelijkertijd liet zich het zachte gesnor van de motor weer horen, maar hield dadelijk op zodra de lift boven was. Zonder zich een ogenblik te bedenken opende Raffles de deurtjes van de kooi, de drie mannen stapten in de lift, Raffles haalde een kleine hefboom over, en de lift zakte langzaam wel tien meters diep.

— Het wordt je nu zeker wel duidelijk, waarom dit huis van de ene Chinees aan de andere overging, amice, zei Raffles met een glimlach tot Brand. Je ziet, dat het ongewone, maar zeer bruikbare inrichtingen heeft. Hier zijn we er al. Uitstappen maar.

Raffles opende de deur, en de drie mannen zagen, dat zij aan het begin stonden van een soort tunnel, die tamelijk goed verlicht was door een reeks elektrische lampjes. De tunnel moest zeer lang zijn, want het einde van die rij lampjes was niet te zien.

— Die gang gaan we in. Ga maar mee, zei Raffles.

De tocht begon.

De tunnel was gemakkelijk begaanbaar, en waarschijnlijk door Chinese vaklieden gelijk gemaakt, want het was onmiddellijk te zien, dat men hier te

doen had met een zeer oude gang, wellicht behorende tot een buiten gebruik gesteld riool. De meeste grote steden hebben dergelijke gangen, die echter meestal breder zijn.

De tunnel liep kaarsrecht door, en pas na ongeveer tien minuten gaans, beschreef zij een kleine bocht naar rechts en begon tegelijkertijd een weinig te rijzen.

De schreden van de drie mannen waren niet hoorbaar, daar zij op dikke, vilten zolen liepen.

Maar plotseling bleef Raffles staan, en hield met een gebaar de anderen tegen. Zijn geoeffend oor, had een zwak geluid opgevangen, dat leek op een vreemd gemurmel van stemmen, alsof er in de verte gemeenschappelijk een psalm werd gezongen of een gebed werd opgezegd.

Zeer voorzichtig op een wenk van Raffles, gingen zij verder. Het zonderlinge geluid werd nu duidelijker. De tunnel beschreef plotseling een tamelijk scherpe hoek, en eensklaps zag Brand hoe Raffles bliksemsnel het windpistool te voorschijn haalde, opriuw laadde en afschoot. Hij hoorde de doffe val van een lichaam, en rook de scherpe doordringende lucht van de ammoniakpatroon, ofschoon zij een heel eind waren verwijderd van de plek, waar het projectiel uiteen barstte.

— Wij zijn er, zei Raffles rustig. Ik heb nog juist bijtijds de tweede bewaker kunnen uitschakelen, voor de vent mij gezien had. Wij gaan verder.

De drie mannen gingen tegelijk de hoek van de tunnel om, stapten over het lichaam van de bedwelmde Chinees heen en liepen stil en vlug naar een zware deur, in het midden waarvan men in een vertrek keek, of beter gezegd, een zaal, waarvan de ongehoorde weelde zelfs deze mannen overblufte, die toch in hun avontuurlijk leven heel wat op dit gebied hadden gezien.

Het was alsof zij plotseling waren overgeplaatst in een paleis uit de sprookjes van 1001 nacht. Het was een koelvormige zaal, geheel bekleed met platen marmer, roze dooraderd. Er stonden tafels van porfier, en daarop scha-

len van het prachtigste jaspis, dat Raffles nog ooit gezien had. De meeste van die schalen waren gevuld met heerlijke vruchten, perziken, druiven, granaat-appels en pompelmoezen. In andere dreven prachtige bloemen en er waren ook, die versnaperingen bevatten, gesponnen suiker, bonbons, geconfijte vruchten. Op de vloer, lag een rond tapijt van onwaarschijnlijke afmeting, dat Raffles herkende als een werkstuk van de weefkunstenars uit Beloedjistan.

Op bronzen zuilen stonden gouden vaten, waarin welriekende kruiden smeulden. Rondom stonden er rustbedden van sandelhout, ingelegd met ivoor, bedekt met kostbare weefsels, tafels met zilver ingelegd, een overvloed van zachte, zijden kussens en lage, ronde tafels, beelden en bibelots van wonderlijke schoonheid, afbeeldingen van Boedhad in al zijn levensstadia, beeldhouwwerken van Chinese en Indische kunstenaars uit brons, marmer, en ivoor. Het was schier onmogelijk, al die weelde in zich op te nemen. Men had er een half uur naar kunnen kijken, alvorens het groepje mannen te hebben opgemerkt, dat zich in die zaal bevond, waar nooit daglicht kon binnendringen, en die door duizenden kaarsen en kleine olielampen verlicht werd.

Het groepje mannen was goed zichtbaar, op nauwelijks tien meters afstand van de deur, want zij zaten op een estrade, die met kostelijke tapijten was belegd. Raffles herkende onmiddellijk Kai-Wu-Ping, die in het midden zat.

Voor deze groep, en een paar meters er vandaan stond een Chinees meisje, dat zelf naar Westerse begrippen knap kon worden genoemd. Zij droeg het Chinese gewaad, zoals het sedert eeuwen in China gedragen wordt, bijna tot aan de grond reikend, met een grote strik achter op de rug.

Zij droeg enkele juwelen, en in het haar staken een paar gouden pennen waarin diamanten flonkerden.

Het meisje stond onbeweeglijk stil, met haar donkere ogen gericht op de mannen tegenover haar.

Kai-Wu-Ping was opgestaan, en zijn stem klonk luid en dreigend door de

marmereen zaal. Hij sprak het Chinees van Kanton, en Raffles kon dus uitstekend volgen wat hij zei:

— Lao-Ming, je hebt bekend. Ontkennen zou je ook niet gebaat hebben. De bewijzen zijn overstelpend. Lionel Beresford was door de Wong-Kai-Fu ter dood veroordeeld. Hij was een der bitterste vijanden van China. Jij was uitverkoren, om hem het vergif toe te dienen. Inplaats daarvan heb je hem ingelicht, zodat hij kon vluchten naar zijn land. Je hebt je misdaad nog ver-groot, door hem te volgen. Je hebt je Chinese kleren afgelegd, je hebt je goden verloochend; je hebt Wong-Kai-Fu het heilige genootschap verraden. Je moet sterven.

Het bleef een ogenblik zo stil, dat men het gejaagde ademhalen van het Chinese meisje kon horen. Toen ging Kai-Wu-Ping voort:

— Je zult dus sterven, Lao-Ming, hier in deze zaal. En wij zullen je tijd geven, opdat je berouwvol van deze wereld kunt scheiden. Jij hebt de rijkdom willen kennen, welnu, weelde zal om je heen zijn, tot aan je laatste snik.

— Het was mij onverschillig dat Lionel Beresford vermogend was, zei de zachte stem van het meisje. Ik hield van hem om hemzelf. Het was mij onmogelijk, aan hem het vonnis te voltrekken.

De stem had zacht, bijna eentonig geklonken en de donkere ogen staarden schijnbaar zonder iets te zien, voor zich uit, maar de gelaatskleur was reeds die van een dode.

Kai-Wu-Ping ging voort en zei met stemverheffing:

— Er is een man, Murdock genaamd, die je wil kopen. Hij heeft veel geld. Wil je hem nemen?

— Liever sterf ik, zei Lao-Ming eenvoudig. Ik gruw van hem. Beloof mij alleen, dat Lionel Beresford niets meer van jullie te vrezen zal hebben, en ik zal gelukkig sterven.

— Er valt niets te beloven, zei de Chinees kortaf. De Stem heeft gisteren gesproken. Het vonnis is gevallen, Lao-Ming, het Heilige China zelf heeft gesproken door de stem van de grote ge-

neraal, en jij bent een worm en zult dood getrapt worden, omdat je je hebt durven verzetten. En bitter als alsem zal je uiteinde zijn. Bedwelvende geuren zullen om je opstijgen. De heerlijkste spijzen zullen je gehemeltje strelen, je voet zal gaan over mollige tapijten, je oog zal rusten op de heerlijkste kunstvoorwerpen, ja, de stem van je geliefde zal door deze zaal ruisen, en je zult zijn beeltenis zien. Want de Westerlingen beschikken over wonderlijke uitvindingen. Langzaam zal een giftige damp hier binnen trekken, heel

langzaam, steeds dichter worden, en tenslotte zul je huilen als een wolf, en de pijnen zullen je lichaam martelen, je leden uiteenrekken, en je zult de dood ingaan met de klanken van hemelse muziek in je oren. Zo zul je het leven verlaten, terwijl je dat begerenswaardiger dan ooit moet toeschijnen. Lao-Ming, het vonnis is geveld, en wordt voltrokken.

Na deze woorden werd het stil in de marmeren zaal, en eensklaps begon een vreemde, verre muziek te ruisen.

HOOFDSTUK VI

EEN VERTRAPTE ROOS

De drie mannen achter het bronzen rooster, stonden onbeweeglijk toe te zien, en hielden hun adem in. Brand had maar heel weinig, en Henderson in het geheel niets van de gesproken woorden begrepen, maar zij begrepen wel, dat het meisje daar als beklagde stond, en dat al die mannen haar rechters waren. Alleen Raffles had het afschuwelijke begrepen van het uitgesproken vonnis: langzaam te moeten sterven, onder vreselijke pijnen, te midden van een weelderige omgeving, en in de oren de streling van de schoonste muziek, alles om het afscheid van het leven nog des te zwaarder te maken.

Hij kende Beresford niet persoonlijk, maar hij herinnerde zich zijn naam. Het was destijds nogal geheimzinnig in zijn werk gegaan. Beresford maakte destijds deel uit van een Engelse exploratie-expeditie, die zich naar China had begeven, en zich daar blijkbaar de vijandschap op de hals had gehaald van de Wong-Kai-Fu, het machtige, geheime genootschap dat in dienst stond van een der machtigste generaals der Zuidelijken, van wie men in het geheim fluisterde dat hij voornemens koesterde om het huidige regime omver te wer-

pen.

Beresford was nu in Londen, dat wist hij zeker. Lao-Ming had hem waarschijnlijk daarginds ontmoet, was aangewezen om hem te vermoorden, maar had hem daarentegen gewaarschuwd, was hem gevolgd naar Londen, en om dat alles ter dood veroordeeld. Dat was bevolen, door een luide, machtige stem, de nacht tevoren, in de geheimzinnige, onderaardse vergaderzaal.

Maar indien dat zo was, dan bestond de mogelijkheid, dat die opdrachtgever zich in Londen bevond, omdat hij had geweten, op welke wijze men zich van het meisje kon meester maken. De samenzweorders daarbinnen te overvalen, had natuurlijk geen zin. Zij waren veel te talrijk, en zouden natuurlijk goed gewapend zijn.

De bronzen deur was gesloten, maar waarschijnlijk was er nog een uitgang, die echter niet te zien was van de plek waar het drietal zich bevond, anders zouden de rechters langs dezelfde weg moeten terugkeren, zouden de bewaker bewusteloos vinden, en misschien zou het meisje dan op slag gedood worden.

Inmiddels werd de geheimzinnige muziek, een weinig luider, zodat de opper-

rechter zijn stem moest verheffen, om nogmaals op dreigende toon het woord tot de ter dood veroordeelde te richten:

— Drie dagen zal de dood je omsluiten, en drie nachten, Lao-Ming. Er zal geen rust voor jou zijn in de velden der zaligen. Niemand weet dat je hier bent, niemand zal je kunnen bevrijden. Iedere dag kun je voedsel tot je nemen, totdat je geen voedsel meer zult nodig hebben.

Raffles keek naar het meisje. Men zou verwacht hebben, dat zij zich op de knieën zou werpen, en om genade zou smeken, maar zij bleef kaarsrecht staan, en nam een rode roos uit het blauwzwarte haar, bracht de bloem aan haar lippen, en zei alleen:

— Het is uw plicht, om de laatste wil van een ter dood veroordeelde te vervullen. Geef deze roos aan Lionel Beresford en zeg hem, dat mijn laatste gedachte voor hem was. Ik heb geen berouw, en ik zal het ook nooit kunnen hebben. Als er iets aan mijn hart knaagt dan is het alleen de gedachte, dat ik hem nooit meer zal terugzien, hem, de koning van mijn hart.

Hier wankelde zij even, en haar ogen kregen een smartelijke uitdrukking. Maar Kai-Wu-Ping had haar woedend de roos ontruikt, vertrapte de bloem onder zijn voeten, en schreeuwde, zijn Oosterse kalmte verliezend, met een hoge, van woede overslaande stem:

— Maak je geen illusies. Wij zullen hem vertrappen, als wij hem kunnen bereiken, zoals ik deze bloem vertrap.

Een kort ogenblik zag Lao-Ming eruit, niet meer als een teder jong meisje, maar als een woedende tijgerin.

De Chinees deinsde achteruit, en zei:

— Ja, ik weet wel wat mijn lot zou zijn, als je maar gewapend was, maar we hebben je de tanden uitgetrokken. Sterf en ga tot verrotting over.

Hij gaf een wenk, al die zwijgende mannen sloegen hun mantels om, en de drie mannen daar achter de bronzen deur grepen reeds naar hun wapens, vast besloten om zich te verdedigen, want de troep richtte zijn schreden aanvankelijk naar de poort, waarachter zij stonden.

Maar aldra veranderde de richting waarin zij liepen, en een ogenblik later waren zij uit het gezicht verdwenen. Alleen het tengere, figuurtje in het brokaten gewaad en met de juwelen behangen, stond daar nog doodstil in het midden van de reusachtige sprookjeszaal, bestraald door het licht van de hoog opgehangen lampen.

Toen klonk er een geluid als het ronddraaien van een katrol, waarover een touw loopt, en langzaam schoof er voor de getraliede opening in de bronzen deur een luik.

Het laatste wat het drietal zag, was Lao-Ming, stil als een standbeeld, starend naar de vertrapte roos, de witte handen tegen de borst gedrukt.

Even daarna was het donker om hen heen. Het stalen scherm was aan de binnenzijde geheel voor de deur neergezakt.

Brand voelde de krachtige greep van Raffles vingers als een tang om zijn onderarm en zei:

— Toch zullen wij alles doen wat wij kunnen, om haar te bevrijden, Edward.

— Natuurlijk, Charles. Ik geloof dat ik tot mijn laatste snik dat pathetisch figuurtje voor ogen zou hebben, als ik niet alles in het werk zou stellen om haar te redden. Ondanks alle moeilijkheden.

— Moelijkheden, zeg je? Als zij aanstonds de open vensters ontdekken, en het touw, en de man bij de lift, dan lopen wij kans, met die jongedame in die plezierige zaal te worden opgesloten, zei Brand fluisterend.

— Ja, Charles, maar om dat alles te ontdekken zouden zij langs deze weg moeten zijn teruggekeerd. Tot ons groot geluk is dat niet gebeurd. Het is dus duidelijk, dat er nog een tweede uitgang moet zijn, al is die misschien nog moeilijker te bereiken dan deze. Ik denk bij voorbeeld, aan een gang, een tunnel, die uitkomt dicht bij de grote vergaderzaal.

— Maar Edward, dat zou een geweldig lange tunnel moeten zijn, klonk de stem van Brand in het donker.

— Wat zou dat? Ik ken hier in Lon-

den tunnels, ja ganse doolhoven daarvan, die nog veel langer zijn. Hoe het zij, wij moeten van dit ogenblik af aan het werk gaan, want mogelijk gaan zij nog terug naar het huis, waar wij zijn binnengekomen of zij missen de deurwachter bij de lift, gaan hem zoeken en vinden hem en dan is het lot van het meisje bezegeld, tenzij wij haar voor die tijd kunnen redden.

Klik, klonk het, en ineens werd de gang helder verlicht. Raffles had zijn zaklantaarn aangeknipt. De deurwachter lag nog altijd op zijn rug, stil en bleek. Raffles bekeek hem even aandachtig, en zei:

— James, ontdoe die vent eens van dat overkleed, dat kan ons misschien nog te pas komen. Je ziet dat er met gele zijde een figuur op de borst is geborduurd; dat is het teken van Wong-Kai-Fu.

Henderson knikte even met het hoofd en hanteerde het zware lichaam alsof het niet meer woog dan een baby, en trok het zwart zijden gewaad van de man af, zoals men een paling stroopt. Het bleek dat hij er gewone, westerse kleren onder droeg.

— Mij dunkt, dat het jou wel zal passen, James, zei Raffles met een glimlach. Bewaar het in ieder geval.

Brand, die had toegekeken, zei nu:

— Het is alsof ik nog steeds heel vaag die zonderlinge snarenmuziek hoor. Zouden er daarbinnen nog mensen zijn?

— Dat geloof ik niet Charles. Waarschijnlijk wordt die muziek teweeg gebracht door een radio zender. Apropos heb je op de juwelen van het meisje gelet?

— Natuurlijk. Wie zou die over het hoofd zien? Zij draagt voor een kapitaal aan sieraden. Hoe is zij daar aan gekomen?

— Wel amice, die juwelen zijn natuurlijk niet haar eigendom; zij heeft ze bij wijze van spreken in bruikleen. Haar rechters hebben er haar mede opgesierd, en rekenen er stellig op, ze na haar dood weer terug te nemen. Nu, ik hoop daar een stokje voor te kunnen steken.

— Maar hoe komen we binnen?

— Dat is natuurlijk de hoofdzaak. Hoe eerder het ons lukt, hoe minder last wij zullen hebben van het dodelijke gas, dat langzaam maar zeker die ruimte zal vullen. Het is nu zaak, om die opening te vinden, waardoor de Chinezen zijn vertrokken.

— Zouden wij deze deur niet kunnen forceren, mylord, nu wij nog hier zijn? stelde Henderson voor, die trappelde van ongeduld.

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Ik vrees dat dat onmogelijk zal zijn. Met de deur alleen zou het misschien nog gaan, maar hoe moeten wij met de hulpmiddelen die wij nu bij ons hebben, dat dikke stalen luik aantasten? Neen, wij moeten proberen er iets anders op te vinden.

— Maar intussen stroomt het dodelijke gas de zaal binnen, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Ja, maar voorlopig kunnen wij daaromtrent gerust zijn. Het gaat niet snel. De zaal is zeer groot, en de marteling moet, zoals de ellendelingen zelf gezegd hebben, drie dagen duren.

HOOFDSTUK VII

VEREEND

Het was ongeveer twee uur na midnacht, toen een reusachtige Chinees, in het gewaad van zijn land gekleed, aan het huis van Kai-Wu-Ping aan de bel trok.

De heer des huizes had blijkbaar goed geoeffend personeel, dat op zijn thuiskomst wachtte, want er ging onmiddellijk een luikje open in de deur, en het gele gezicht van een Chinese butler verscheen voor de opening.

Zodra deze echter het zwartzijden gewaad en het teken van Wong-Kai-Fu te zien kreeg, vroeg hij fluisterend:

— Wat is er?

— De meester. Doe direct open, antwoordde de late bezoeker.

— En de meester is pas zo juist thuis gekomen, luidde het antwoord.

De bezoeker maakte een gebaar van ongeduld en stak de butler door het luikje een benen plaatje toe, waarin het Chinese teken was uitgesneden. De butler wierp er slechts even een blik op, en opende toen zwijgend en vlug de deur.

De bezoeker trad binnen, hoog en breed als een toren in zijn zwart gewaad, en bijna de gehele deuropening willeend.

— Roep de meester. Ik wacht hier, zei hij kortaf.

De butler verwijderde zich, en even daarna ging achter in de vestibule een deur open, en Kai-Wu-Ping trad op de bezoeker toe. Hij was nu gekleed in een pyjama van vuurrode zijde, met gele figuren bestikt. Hij keek nors in de richting van de bezoeker, dan weer naar het benen plaatje, dat hij in de hand hield.

— Wat is er en wie ben je? Ik geloof niet dat ik je ken. Wat kom je me melden?

— Dit, antwoordde de reusachtige Chinees, kortaf, en ditmaal in onvervalst Engels.

Een geweldige vuist zwaaide door de lucht, en trof Kai tegen het gelaat met de kracht van een stormram. De Chinees rolde als een omvergeworpen kegel door de vestibule, daarbij een tafeltje rakend, waarop een zilveren blad lag, dat kletterend op de grond viel.

Onmiddellijk ging de deur weer open, waardoor de Chinees verschenen was, en de butler keek verschrikt de vestibule binnen.

Nauwelijks had hij gezien wat er gebeurd was, of hij wilde op de bezoeker

toesnellen, maar eensklaps scheen het, alsof deze zich in drieën splitste. Achter het geweldige lichaam, verborgen door het tot op de grond neerhangend gewaad, hadden zich twee mannen verscholen.

Toen de butler zag dat die ene man plotseling was vermeerderd tot drie, veranderde hij van tactiek, was met één sprong weer bij de deur, verdween er door, en sloeg ze achter zich dicht.

— Die deur moet open, James, klonk het kort.

De reusachtige Chinees wierp zich met zijn schouders tegen de deur, die meteen krakend openvloog.

Het was maar goed ook, want de butler had reeds de hoorn van het telefoontoestel op de schrijftafel van zijn meester in de hand en was bezig een nummer te draaien. Hij liet de hoorn dadelijk los, toen de deur bezweek, snelde naar een van de wapenrekken, en rukte er inderhaast een van die grote, vlijmscherpe tweehands zwaarden af, zoals ze eeuwenlang gebruikt zijn en nog worden door de Chinese zwaardvechters, en de Chinese Samurais.

Hij hief het wapen op naar Raffles, die het dichtst bij hem was en deed een woedende houw naar hem. Maar sneller dan de gedachte, sprong Raffles opzij, en de zware, scherpe kling drong wel een halve voet in het hout van de lambrizing. Voor hij het wapen had kunnen losrukken, had Raffles hem met een kaakslag geveld. Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd. Raffles keek glimlachend rond, en zei tot zijn metgezel, die een beetje beduusd was blijven toekijken:

— Ziezo, mijnheer Beresford. U ziet het ging nog gemakkelijker dan wij dachten. Een paar woorden Chinees aan mijn klein chauffeurkje geleerd, uw eigen benen plaatje, dat gij als curiositeit gelukkig had bewaard, en een paar harde vuisten hebben het werkje spoedig opgeknapt. Wees nu zo goed, die kleine, gele schavuit te binden, en te knevelen, en haal het lichaam van Kai naar binnen. Zoek naar zijn eigen gewaad, dat hij moet dragen als hij de bijeenkomsten, van de Wong-Kai-Fu be-

zoekt; ik heb in die tijd enkele andere kleinigheden te verrichten.

Lionel Beresford, een stoere knaap van nog geen dertig, en met het gezicht van iemand die al heel wat heeft beleefd, begon onmiddellijk aan de hem opgedragen taak.

Onderwijl gingen zijn gedachten terug naar een half uur geleden toen die zonderlinge man hem was komen halen, en hem had medegedeeld wat er geschied was met het Chinese meisje, dat hij boven alles ter wereld lief had gekregen. Wie die bezoeker was, wist hij niet, en voorlopig stelde hij er ook geen belang in, maar hij keek toch wel vreemd op, toen hij, onder het werk nu en dan een blik terzijde werpend, ontwaarde, dat zijn zonderlinge vriend rustig bezig was, de sleutels van Kai achtereenvolgens te passen op het slot van een kleine brandkast, deze te openen, er de inhoud zorgvuldig van na te zoeken, en tenslotte een aantal papieren bij zich te steken, waaronder er heel wat waren, die verdacht veel leken op bankbiljetten.

Maar Beresford had te veel in zijn zwervend, afwisselend leven bijgewoond, zijn gedachten waren ook te veel gevuld van Lao-Ming, om nog verder zijn aandacht te wijden aan deze inderdaad wel wat vreemde handelwijze.

Nadat Raffles met de brandkast klaar was, zocht hij een kleerkast na, want hij moest zo'n zwarte kaftan hebben.

Hij vond dit kleed aldaar in de slaapkamer, vorstelijk ingericht als van een koning, en hij maakte er zich dadelijk van meester. De twee Chinezen waren inmiddels stevig gebonden en op deskundige wijze gekneveld, en werden ieder in een afzonderlijke kamer opgesloten.

— Ik ben klaar, zei Beresford rustig.

— Ik ook, zei Raffles laconiek, met de buitgemaakte bankbiljetten in zijn binnenzak. Nu de rest, dat moet gauw gaan. Mijn andere assistent wacht in de auto.

Het drietal verliet snel het grote huis en stapte een eind verder in de auto, die daar geparkeerd stond, met Brand

achter het stuur.

— Vooruit maar, zei Raffles kortaf.

Brand startte de motor en trapte het gaspedaal in. Henderson had naast Brand plaats genomen, en zag er gek genoeg uit, met zijn geel gezicht, half-toegeknepen, scheve ogen, en zijn platte neus, alles ontspoten aan de kunstvaardige hand van Raffles.

Onderweg trok Raffles het zwarte gewaad aan, dat Beresford hem zwiingend toereikte. Daarna begon hij zich snel en met bekwame hand te grimeren, terwijl Henderson een spiegeltje voor hem ophield.

Met stomme verwondering zag Beresford toe hoe het gelaat van die vreemde man geel werd, hoe de ogen terzijde werden opgetrokken, hoe de wenkbrauwen van de neuswortel af omhoog gingen en hoe de smalle, rechte neus breed werd en plat, door het inbrengen van een paar doorboorde kogeltjes in de neusgaten. Een pruik van sluik, zwart haar voltooide deze vermomming.

— Lijk ik zo wel wat op Kai? vroeg Raffles, de ander aanzien.

— Ik sta eenvoudig verstomd. Wie bent u eigenlijk?

— Als alles achter de rug is, antwoordde Raffles. Heb nog een half uur geduld, dan zal ik het u zeggen.

Na enkele minuten stopte Brand op het Victoria Embankment. De vier mannen stapten uit, en Brand parkeerde de wagen tussen de bomen. Vervolgens liepen zij met haastige schreden verder, en nog geen kwartier later waren zij in dezelfde gang, onder de kelder van het pakhuis, die Raffles reeds twee nachten tevoren had gebruikt. Het gat was stevig dichtgemaakt en stevig gestut. Allen liepen zwiingend verder, Raffles en Henderson vooraan, totdat zij de deur bereikten van de onderaardse vergaderzaal. Hier bleven Brand en Beresford wat achter, zich verschuilend in een nis, en allen Raffles en Henderson gingen verder. De vermomming moest wel zeer goed zijn, want nauwelijks had de Chinese deurwachter het licht van zijn lantaarn op de twee mannen gericht, of hij boog diep en eerbiedig en opende de deur. Daarbinnen

waren een groot aantal Chinezen bijeen, die zacht met elkaar stonden te fluisteren, en boven dat gefluister uit klonk ineens de scherpe bevelende stem van Raffles, in het Chinees:

— Drie mannen om mij naar de Zaal des Doods te begeleiden. Wij volgen de tunnel.

Onmiddellijk maakten zich drie mannen van de groep los, en onmiddellijk gehoorzaamde het drietal. Henderson had licht gemaakt. Het bleek direct, dat Raffles een goed inzicht had gehad in de wijze, waarop de leden van de Wong-Kai-Fu de ondergrondse paleiszaal konden bereiken. De drie Chinezen liepen eerst weer een eind de tunnel terug, langs de nis, en gingen wat verder bij de tweesprong een andere tunnel in. Zij wisten niet, dat zich nu twee westerlingen bij het groepje hadden gevoegd, die het op een veilige afstand begonnen te volgen, geleid door het schijnsel van Hendersons' lamp.

De tocht duurde geruime tijd, zonder dat er een woord werd gesproken. Toen bleven de drie gidsen staan, voor een schijnbaar blinde muur. Er klonk een licht gekras en de muur schoof plotseling opzij, en zij stonden boven aan een stenen trap, die regelrecht voerde naar de helder verlichte zaal des Doods.

Op hetzelfde moment drong hun een onaangename, zure prikkelende lucht in de keel, het dodelijk gas begon langzaam in de zaal door te dringen.

— Naar beneden, zei Raffles kortaf.

De stenen trap liep langs de wand aan dezelfde kant, waar zich de bronzen deur met het luikje bevond.

Lao-Ming was alleen, maar het Chinese meisje lag onbeweeglijk uitgestrekt op een der divans. Zij richtte niet eens het hoofd op, toen de Chinezen langs de trap afdaalden.

Maar plotseling klonk er een luide kreet.

— Lao-Ming. Mijn kleine zonnebloem.

Beresford viel meer dan hij liep, de trap af. De drie Chinezen gaven zich direct gewonnen, en lieten zich binden door Henderson, die het een onbetaalbare grap scheen te vinden.

Lao Ming was eerst verwonderd opgestaan, maar een ogenblik later lagen de gelieven in elkanders armen.

Beresford zag nauwelijks, of hij wilde niet zien, hoe de reusachtige Chinees, geholpen door Brand, een grote zak wijd openhield, en daarin kalmpjes de gouden schalen en de prachtige kunstvoorwerpen begon te laten zakken, die zijn hand voor het grijpen vond.

Raffles was op het paar toegetreden, en zei glimlachend:

— Ik geef u nu de raad, Mr. Beresford, zo spoedig mogelijk met deze jon-

ge dame te vertrekken, en liefst zo ver mogelijk buiten Londen. De weg is vrij voor u. En volg mijn raad; maak u als de weerga uit de voeten. En als gij wilt weten wie ik ben: John Raffles was de man die u bij dit alles heeft geholpen.

Beresford vatte langzaam de hand van Raffles, en zei eenvoudig:

— Ik vermoedde het. Gij zijt een edelman, in de volle betekenis van het woord. Ik dank u uit de grond van mijn hart, en wij zullen u nooit vergeten, mijn kleine zonnebloem en ik.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De raadselachtige fakir

